ANUL I.—No. 48.

LEI 2 EXEMPLARUL

Redacţia şi Administraţia:
Bulevardul Elisabeta
(Palatul Eforiei)

Anunciuri şi Reclame
se primesc la Administraţia ziarului.

CUVÂNTUL STUDENŢESC

ORGANUL STUDENŢIMEI ROMÂNE
DIN INTREAGA ŢARĂ

PREŢUL
2 Lei numărul în Ţară.
3 Lei numărul în Străinătate.

ABONAMENTE
Pe 12 luni — — — Lei 100.—
Pe 6 „ — — — „ 60.—
Pe 3 „ — — — „ 30.—

Pentru
Preoţi, Profesori, Invăţători, Studenţi şi Ofiţeri:
Pe 12 luni — — — Lei 70.—
Pe 6 „ — — — „ 40.—
Pe 3 „ — — — „ 25.—

UN TIP AL VREMURILOR

CONST. BACALBAŞA

Viaţa îşi are ironiile ei. Recunoaştem: cu d-l Const. Bacalbaşa ea este crudă.

Domnul Bacalbaşa nu este desigur personagiul care să merite crazimea soartei—de a fi considerat ca tipul unei generaţiuni de tristă amintire: tipul ziaristului „slugă la jidan“.

Domnul Const. Bacalbaşa este fără îndoială gazetarul, care pus într'un mediu românesc, ar fi jucat rolul în chip strălucit şi ca cinste personală şi ca cinste profesională şi ca demnitate naţională.

Dar Const. Bacalbaşa a avut nenorocirea să aibă în spate o bandă de ciomăgaşi ai condeiului, reprezentanţi ei înşişi ai infernalei organizaţiuni de cucerire a României de către poporul lui Israel.

Iată-l deci pe Constantin Bacalbaşa, bunul gazetar al românismului de modă veche, iată-l pus în contradicţia îngrozitoare de a sluji şi cinstei şi infernului jidovesc din spate — pentru existenţă!

Iată-l pe Constantin Bacalbaşa mintea clară şi sănătoasă, opozantul leal şi folositor pentru progresul vieţei publice a României tinere, iată-l ajuns un cleşte al lui Rosenthal cu care poporul ucigaş trebuie să ridice castanele din foc!

Ironic într'adevăr şi crud... destinul gazetarului ce are nenorocirea să-şi supravieţuiască, astfel, ducând cu sine, în cortej solemn, spre cimitirul unui trecut de frumoase amintiri, doar o cinste terfelită, ci nu o tragedie a conştiinţei de român puse în funcţiunea organizaţiilor jidoveşti.

Recunoaştem că Bacalbaşa nu este tocmai tipul reprezentativ al gazetarului „slugă la Jidan“ cum zice blestemul moldovenesc!

D-l Bacalbaşa, trebue s'o recunoaştem, nu a acceptat niciodată rolul de a semna articole pe care jidanii nu vor să le semneze: pentru aceasta s'au găsit totdeauna destui Teodoreşti...

Dar d-l Bacalbaşa, iscălind totdeauna articole serioase, bine gândite şi sincer simţite, nu a încetat de a acoperi cu autoritatea experienţii şi a numelui d-sale infernalele machinaţiuni ale speluncei lui Rosenthal et Comp.

Umilitoare tragedie...

D-l Const. Bacalbaşa, care vede, aude şi simte tot şi de afară şi dinăuntru zidurilor speluncii... nu poate vorbi.

Constantin Bacalbaşa este gazetarul a cărei factură îl chiamă nu la simpla colaborare plătită de alţii, ci la conducerea, spontanee şi neţărmurită, a opiniei publice româneşti, prin pana şi cugetul său, el este astăzi corabia ce se sbuciumă în vârtejul dintre Scyla şi Charybda, este sufletul răscolit până în adânc de adevărurile cari în Cluj îi pălmuesc o lungă carieră şi ţinut cu cârligul de nas, al Adevărului care-i condiţionează, desigur o mizerabilă existenţă.

Privind cu nepărtinire clarificarea ce subt ochii noştri se face în presa română, scrutând cu un elementar bun simţ tendinţele de democraţiune ce ee pronunţă tot mai mult între presa ce reprezintă o credinţă, o apărare şi o massă conştientă, faţă de presa ce reprezintă o àntrepriză, o afacere şi, în ultim scop, o cucerire malonestă, studenţimea română are regretul că tocmai Constantin Bacalbaşa s'a întâmplat să primească, de acord cu sentimentul publicului din Cluj, sancţiunea nemiloasă ce se cuvenea unui Mille oarecare.

Blestemul moldovenesc ieşit din suferinţă a atins cu nedemnitatea lui un suflet demn; Constantin Bacalbaşa nu merita să ajungă slugă la Jidani.

Constantin Bacalbaşa, trebuia să rămâe un tip al gazetăriei de frumoasă amintire al „Bucureştilor de altă dată“, iar nu al aceluia, funciarmente cucerit, şi sufleteşte înăbuşit prin pressa infernală a Jidanilor, al căreia plecat servitor este, desigur fără voia lui—Constantin Bacalbaşa!

Telegramă

D-lui Ionel Brătianu, Ministr. de Interne

Bucureşti.

In ziua de 10 Decembrie dimineaţa Studenţimea românească a fost împiedicată cu forţe poliţieneşti şi armate de a se închina la Mitropolie; sara, în acelaş mod a fost împiedicată de a ţine o agapă în Restaurantul „Excelsior“. In cursul acestei zile şi a celor următoare, studenţii au fost bătuţi pe stradă şi loviţi barbar în beciurile poliţiei, studente au fost maltratate în văzul tuturor, din ordinul, subt vederea şi cele mai multe persoane, de către Prefectul de Poliţie Manciu. La întâmpinările şi reclamaţiunile noastre, Manciu răspunde că pentru toate aceste samavolnicii şi ilegalităţi are ordinu, D-stră expres şi scris. Noi încă ne îndoim: căci în tradiţia mincinoasei vieţi constituţionale a acestei ţări, era obiceiul ca furturile şi abuzurile să îmbrace cel puţin o aparenţă de legalitate şi nu ne putem închipui că tocmai D-stră, cel mai desăvârşit maestru al descompunerii morale a ţării acesteia, v'aţi fi descoperit aşa de uşor prin această imprudenţă.

Dar în contra acestora, noi studenţii din teritoriile alipite vom striga cu durere adevărul că subt jugul străin respectul legii nu era o minciună, aşa cum a ajuns să fie prin inconştienţa classei guvernante în România unită.

Deocamdată, convinşi că, ori cât de dureros şi sincer ar suna protestările noastre, ele rămân zadarnice şi din cauza minciunei şi făţărniciei D-stră precum şi din cauză că guvernul care fură pământul ţăranilor prin patronarea fraudelor dela împroprietărire, nu el are autoritatea morală şi energia de a suprima abuzurile, — ne facem numai ecoul opiniei publice ieşene jignită profund în sentimentul ei de legalitate, mulţumindu-ne a vă aduce la cunoştinţă că ultimele manifestaţiuni ale Prefectului de Poliţie Manciu, ne îndreptăţesc a crede că este într'o fază acută de demenţă şi ne facem încă iluzia de a crede că vom fi ascultaţi, rugându-vă să instituiţi o comisiune medico-legală pentru examinarea lui.

p. Preşedintele studenţimii ieşene,
Sava Mărgineanu.

Camarazi!

Colegii noştri sunt încă străjuiţi în temniţă. Zidurile reci şi gratiile groase vor mări încă durerea sufletească a tovarăşilor noştri cei mai buni, pe când fiecare dintre noi se va bucura de libertate, în mijlocul alor săi.

Judele de instrucţie îi minte de două luni, după cum toţi ne mint în această ţară, începând cu miniştrii, cu rectorii şi aşa mai la vale.

Plecaţi de sărbători acasă, purtând jalea dreptăţei zugrumată la noi, colindaţi satele şi spuneţi părinţilor voştri halul şi putregaiul în care a ajuns capitala ţărei.

Treziţi ţărănimea şi-i arătaţi adevărul.

Lupta noastră dacă depăşea din vreme pragul Universităţei, ar fi fost de mult încoronată de succes.

Ţara întreagă trebue să se scalde în lumină.

UN OM ŞI-O OPERĂ

D-l NAE DUMITRESCU
Preşedintele soc. „Tinerimea Română“

Trăim vremuri grele. Toţi oamenii nu se mai gândesc decât la interesele personale, la specule fabuloase, după urma cărora să le rămână numele... nemuritor. Puţini sunt cei ce mai gândesc la binele Patriei, la propăşirea culturei atât de ignorată la noi, la cultivarea şi răspândirea ei în massa poporului dar mai ales la susţinerea făcliei patriotice în toate unghiurile României Mari. Sunt puţini de tot. S'au clădit edificii de „cultură naţională“, care propagă idei cu totul contrarii firmei, iară străinii de graiu şi neam, sunt străjerii aşa zisei „culturi naţionale“.

In aseste vremuri de doliu pentru ţara noastră, un mănunchiu de intelectuali dintre cei mai distinşi, fondatorii societăţii „Tinerimea Română“, având în frunte pe un Român, cu minte şi suflet adevărat româneşti, cu o desinteresată iubire de ţară—iubire dusă până la abnegaţie,— pe d. prof. Nae S. Dumitrescu, au hotărât să sfideze murdăria sufletească în care s'au scoborât atâţia „intelectuali distinşi“ de-ai noştrii şi iată că mult aşteptatul lăcaş de cultură, templu pe al cărui altar va sta ideia naţională sub toate formele, mai presus de ori ce, a luat fiinţă. Construcţia unui local propriu a şi început în apropierea liceului „Lazăr“ pe prelungirea Bulevadului Schitu Măgureanu.

Va fi o instituţie de înaltă propăşire, un adevărat cuib românesc, un focar de progres cultural.

Edificiul va avea patru etaje, parter şi subsol.

In primul etaj va fi o sală mare de festivităţi în care se va ţine conferinţe, serbări, congrese şi se vor reprezenta piese de teatru. Va mai avea un cinematograf şcolar, atât de util tineretului. Interiorul va fi zugrăvit cu episoade din istoria ţării, executate de cei mai buni pictori ai noştri.

In etajul al doilea vor fi camere pentru odihna membrilor din provincie când vin în Bucureşti.

In etajul al treilea vor fi camere pentru administraţia revistei „Tinerimea Română“ şi camere pentru un mic cămin studenţesc. Aci vor fi găzduiţi zece studenţi, câte doi de fiecare facultate care studenţi, vor fi crescuţi în spiritul organizaţiei societăţii.

(Iată dar că ceiace nu vor să ne facă, cei ce au datoria să ne facă, o face mănunchiu de intelectuali, cu adevărate sentimente româneşti şi cu iubire nestrămutată pentru cei ce vor veni să-i moştenească).

In etajul al patrulea va fi un muzeu şcolar, o bibliotecă naţională publică, un depozit mare de cărţi şi camere pentru administraţia societăţii.

La parter va fi banca „Tinerimii Române“ din al cărei fond se vor susţine la studii şi completarea lor — în ţară şi străinătate — feciori din poporul nevoiaş, capabili şi dornici de carte, care fără mijloace, s'ar pierde neştiuţi de nimeni.

Subsolul va fi ocupat de tipografia revistei, unde se vor publica broşuri româneşti spre a fi tineri pretutindeni unde interesele naţionale o va cere, căci numai prin scris se va obţine unirea sufletească a tuturor Românilor.

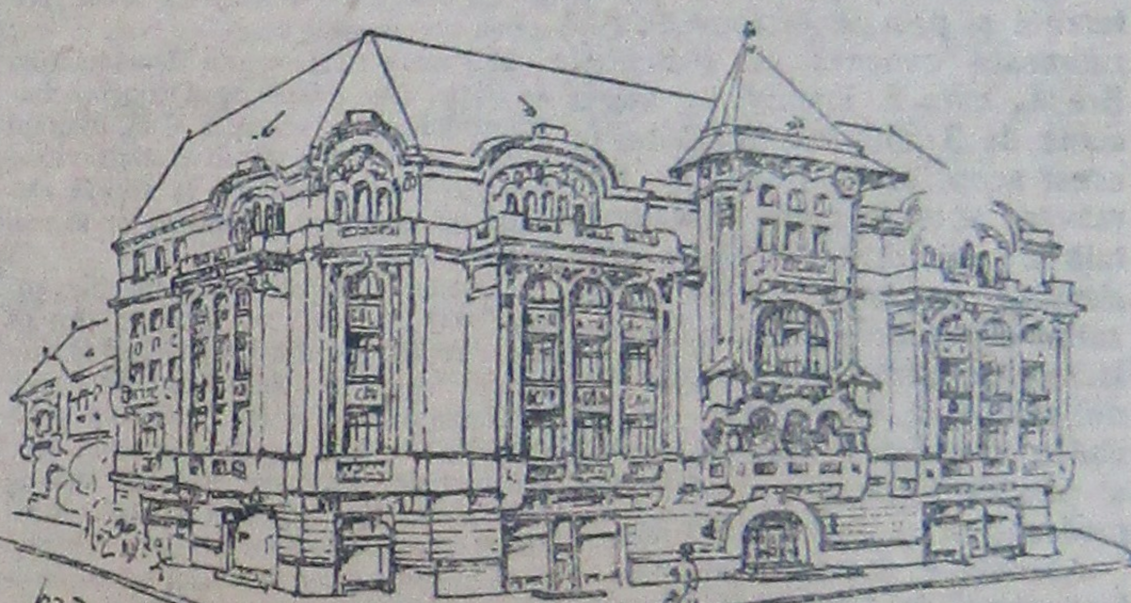
Astfel organizat şi instalat „cuibul românesc“ va deveni unul din focarele de cultură naţională ce va fi menit să ţină trează conştiinţa românească pe veciu, va avea înalta menire de a uni îngrijirea şi-n scris elementele de seamă ale ţării.

Va lupta contra elementelor destructive ale culturii naţionale, va ajuta la progresul rapid al bisericei, şcoalei şi armatei române.

Va încuraja pe toţi cei ce vor da obolul de muncă cinstită şi dezinteresată pentru cauza patriei şi va face tot ce va dicta conştiinţa naţională întru realizarea prosperităţii şi fericirei scumpei ţări obijduite de păgâni cotropitori.

Iată o operă care se va realiza în curând, operă ce se datoreşte marelui român şi distinsului intelectual, care este d. N. S. Dumitrescu, căruia studenţimea îi se pleacă în semn de omagiu pentru munca întreprinsă cu atâta jertfă întru împlinirea unei lacune în cultura noastră.

I. G. Dimitriu

Un cuib de cultură românesc.

Samavolnicia Judecătorească

Colegii noştri rămân arestaţi

Intrăm în sărbători. De... trei luni, un număr de studenţi, colegi ai noştri, stau nejudecaţi în închisoare preventivă. Sunt purtaţi din când în când, între Văcăreşti şi Tribunal, fără nici un rost efectiv. Tot ce era de aflat s'a descoperit chiar dela dânşii, cari au declarat ce aveau în intenţie să săvârşească, în anumite ipoteze.

Realitatea este că ne aflăm în faţa unui „proces de intenţii“, iar nu în faţa unor fapte reale, pe care legea să le pedepsească. Nu există faptă, nu există delict sau crimă nici măcar săvârşită însă neisbutită; deci legal ei nu pot fi osândiţi. Şi totuşi de trei luni de zile sunt ţinuţi în închisoare preventivă.

Crede parchetul de Ilfov că prin acest sistem se pot substitui justiţiei?

Crede guvernul că această răsbunare vulgară ce stă în afară de lege, este cea mai potrivită metodă de a sădi în cetăţeni încrederea în justiţie şi pacea sufletească?

Cerem Parchetului de Ilfov să înceteze răzbunarea sălbatică împotriva celor cari se fac vinovaţi de intenţiuni; îi cerem să aducă procesul la bară şi să pună capăt într'un fel, stării nedrepte de prevenţie, care merge la infinit.

Amintim guvernului că prin sistemul prigoanei preventive se recrutează roade contrarii de cât cele aşteptate şi îi cerem să deslege parchetul de Ilfov spre a aduce procesul la judecată şi a ieşi astfel din brutala samavolnicie judiciară.

Prietenilor noştri din închisoarea preventivă le trimetem o caldă salutare şi le aducem aminte că în toate vremurile prefacerea societăţii s'a făcut prin jertfe. Dorim ca această jertfă a lor să fie cea mai mare şi cea din urmă, pentru ca ţara să intre pe făgaşul unei politici mai curate fără comoţiuni din acelea care nu pot decât păgubi, când nu sunt necesare.

Chestia evreiască în România

O problemă de asimilare. — Un jidan la şease români. — Jidanii la Universitate. — Spiritul jidănesc contra spiritului român. — O reacţiune naţională.

Tratatele din Versailles, cari au forţat pe români să acorde pline drepturi jidanilor, a adus cel mai rău serviciu celor pe cari ei credeau că-i protejează; ele au zdruncinat afară de aceasta viaţa politică în România nouă. Problema jidănească, care înainte de război n'avea decât o importanţă secundară, a trecut acum de primul plan.

România are astăzi o populaţie de optsprezece milioane locuitori, dintre cari 12.000.000 români, 2.000.000 jidani, 3.000.000 germani, unguri, ruşi, sârbi, bulgari, greci, turci, etc. Această situaţie obligă pe români să fortifice caracterul specific latin al poporului pentru a putea—pe acest fond naţional—să asimileze minorităţile străine.

Oamenii de stat, români, au înţeles foarte bine aceasta, şi acţiunea lor este sincer învăluită de respect pentru neromânii din România. Biserica, şcoala, administraţia, iau parte la această operă de lentă cucerire.

Dacă România ar fi o ţară cu o organizaţie veche, de mai multe secole, dacă civilizaţia română ar avea tradiţiuni neclintite, această operă de asimilare ar fi mai uşoară şi mai puţin periculoasă. Din nenorocire însă, România există ca ţară modernă, numai de vre-o cincizeci de ani, şi sufletul românesc n'a eşit din scutecile sale: el are încă o formă fluidă, un contur nu tocma bine definit, el e în perioada cea mai delicată a formaţiunei sale, când orice element străin de o oarecare importanţă, poate să-i devieze cursul sau să-l deformeze natura. Iată pentru ce prezenţa şi calitatea jidanilor din România constitue un obstacol şi un pericol pentru creearea sufletului naţional al României Mari.

***

Mai întâi să stăm şi să judecăm asupra numărului lor: *există un jidan la 6 români!* E enorm! Polonia care are reputaţie prin numărul mare de jidani ce adăposteşte, n'are decât un jidan la treisprezece polonezi! Franţa are unul la 450, Englitera 1 la 850!

Proporţiunea, s'au mai bine disproporţiunea, între jidani şi români se agravează prin circumstanţe *ce nu se 'ntâlnesc absolut în nici o altă ţară* şi asupra cărora se atrage atenţiunea opiniei publice franceze.

Poporul român e un popor de ţărani simpli (nouă milioane), cari se lasă conduşi orbeşte de către trei milioane de burghezi şi intelectuali. Sunt burghezii şi cu intelectualii cei ce organizează ţara, cari menţin cultul trecutului, cari trag directivele viitoarei civilizaţiuni române.

Ţăranul nu face decât să lucreze pământul şi la nevoe să apere ţara.

Jidanii, cari locuesc exclusiv în oraşe, fac parte din burghezime: în consecinţă ei nu se pun la concurenţă cu masa totală a românilor, ci numai cu cele trei milioane de burghezi cu situaţia privilegiată. In practică deci, în actele vieţei publice române, întâlnim jidanii, nu în proporţia de 1 la 6, ci de doi jidani la trei români. Nu e nevoe să se insiste asupra gravităţei acestui fapt: cifrele vorbesc ele însăşi.

Dar e şi mai mult; chiar în sânul burghezimei române, jidanii ocupă o situaţie economică privilegiată. După război, mari proprietari au fost desproprietăriţi de către stat în profitul ţăranilor. Criza economică care stăpâneşte în România, face ca funcţionarii şi intelectualii să câştige exact, pentru a nu muri de foame. E suficient de a spune că cei mai înalţi funcţionari, magistaţi sau profesori, primesc pe lună o sumă echivalentă cam cu 400 frs. francezi. Din contră, jidanii, aproape toţi comercianţi, sunt singurii ce profită pe urma crizei, singurii cari îşi văd bogăţiile crescând în proporţiuni câte odată fantastice. In timpul 5nilor de după război s'a putut observa o importantă deplasare a bogăţiei române în profitul jidanilor. Consecinţele acestui fapt sunt enorme. Nu insist decât asupra uneia dintre ele care pare dezastruoasă pentru români, iat-o:

Din cauza scumpetei vieţii (20 sau 30 de ori mai scump decât înainte de război), ţăranii nu pot să-şi mai trimită copii să înveţe la oraş. Funcţionarii şi intelectualii, ai căror copii furnisau majoritatea elevilor din şcolile superioare, esită în faţa cheltuelilor cerute de instrucţia fiilor lor. Din contră, jidanii, graţie solidei lor posiţiuni materiale, nu sunt turburaţi de nimic de a-şi instrui copii.

Iată fapte şi cifre: Moldova şi Basarabia cari presintă un total de 6 milioane locuitori, dintre cari cinci milioane români (în cari intră ruşii, armenii, bulgarii şi grecii) şi un milion de jidani, se servesc de Universitatea din Iaşi. Normal ar trebui să existe în această Universitate o proporţie maximă de 20 la sută jidani. Ori statisticile arată:

La Facultatea de medicină 80% studenţi jidani; la Farmacie 83%; secţia Electrotechnică 80%; la Facultatea de Ştiinţe 40%; la Facultatea de drept 40%; la Facultatea de litere 30%.

Şi aceasta nu e decât un început! Pentru viitor situaţia e cu mult mai dezastruoasă: la Liceul Naţional (ce bătae de joc!) din Iaşi, sunt 85% elevi jidanii!

Se 'nţelege dela sine că toţi aceşti studenţi nu urmează cursurile pentru simpla plăcere de speculaţie intelectuală; mâine vor fi medici, ingineri, farmacişti, avocaţi; ei vor fi mai ales oameni politici, deputaţi, miniştrii.

Se ştie cu ce uşurinţă ştiu jidanii să să se strecoare către locurile cele mai importante, chiar în ţări ca Franţa, unde sunt mai puţin numeroşi şi unde vechi tradiţiuni naţionale şi o solidă cohesiune politică, le pun obstacol. Se poate uşor vedea că jidanilor le e permisă orice speranţă într'o ţară ca România, unde în toate domeniile pluteşte încă epoca Napoleană. Ei au deja între mâinele lor aproape totalitatea comerţului, finanţei, industriei şi presei. Ei sunt numeroşi în barou şi medicină. Dacă vor fi lăsaţi în voia lor, poporul român, peste puţină vreme va presenta spectacolul unei mase de ţărani, conduşi şi exploataţi în toate, de către o minoritate intelectuală de jidani.

***

Pentru a ne da mai bine seama de cât pericol prezintă această perspectivă pentru viitorul României, trebue să ţinem socoteală de provenienţa jidanilor din ea. Din două milioane, o treime se găsea în România la declaraţia războiului, iar celelalte două treimi au fost încorporate după pace, între atâţia alţi locuitori ai provinciilor anexate, sau ca fugari cari căutau în România un asil ospitalier contra persecuţiunilor ruşilor, sau ca imigranţi atraşi de către bogăţiile neexploatate a unei ţări insuficient organizate.

Primii—*jidanii d'nainte de război*— sunt încă departe de a fi asimilaţi, dar cel puţin aceştia au un oarecare trecut de viaţă comună cu românii. Celelalte două

(Urmare în pag. 2-a).

*) Articol apărut în ziarul parisian „L'Action Française“.

O sărbătoare și o semnificație

Duminică 16 Decembrie Cercul Studențesc brăilean și-a deschis din nou porțile căminului său, în activitatea extrauniversitară, pe care de 5 ani o duce, printr'o frumoasă serbare, întrunind pentru câteva ceasuri studenții și profesorii în cea mai caldă și rubictoare atmosferă.

Din nou, ca de atâtea ori în anii trecuți, s'a petrecut frumos „la brăileni", fie ascultând din lucrările personale și inedite ale unor scriitori ca Ion Dragoslav și Alfred Moșoiu, fie ascultând, de asemeni, muzica aleasă, de cameră, a unei orchestre înjghebate ad-hoc.

Mai mult însă, decât aceste producții care-și au importanța lor de moment, sărbătoarea dela căminul brăilean a însemnat, prin cuvântul unui fost membru și președinte al său, o eră nouă ce va să înceapă, pentru rezolvirea cumplitei crize materiale — și, într'un sens, și morale — a studențimei noastre.

S'a vorbit, adică, de sforțările pe care Cercul studențesc brăilean, cel dintâi, care în studențimea română a isbutit să-și creeze, îndată după răsboiu *un cămin al său*, adăpostind pe toți tinerii studioși din Brăila, le depune cu deosebit sârg pentru *a-și zidi casă proprie*.

Și minunea — căci pentru mulți e o adevărată minune — se va realiza curând. Prin bunăvoința Primăriei de aici, care a donat terenul și prin neobicinuit de mărinimosul concurs al Primăriei Brăila, care a înscris în buget suma de 3 milioane jumătate, în acest scop, se va pune, în primăvara viitoare, piatra fundamentală a *celui dintâi Cămin studențesc regional*, minunat rezultat al inițiativei private, în care, la munca înfrigurată de grija zilei de mâine a studenților, se va vedea adăogat și ajutorul efectiv și plin de înțelegere al părinților, profesorilor și mai marilor lor.

Aceasta e semnificația reală a festivalului de Duminică 16 cor., care trebuia scos din rândul faptelor cotidiane, pentru a fi îndemn unora și o atragere a atenției altora, din cei ce trebue să vadă și să înțeleagă adevăratele manifestări studențești.

Și, încheind aceste rânduri, nu ne putem stăpâni o reflexie: cât bine și câtă ușurare s'ar aduce studențimei, dacă răzlețe și plăpânde inițiate private ar fi încununate, cu puternicul sprijin al Statului, dacă, dela promisiuni platonice, făcute cu prilejuri festive, s'ar trece la realizări efective și trainice. S'ar pune astfel capăt unei stări de lucruri, care face impresia că va dăinui multă vreme.

Că lucrul nu este așa greu, cum îl cred unii, o vor dovedi studenții brăileni, prin căminul lor propriu.

Ion Dianu

---

treimi, din contră, sunt toți străini de România; cea mai mare parte nu cunosc nici măcar limba română și sunt cu totul ostili elementului român. In timpul din urmă chiar, jidanii din Transilvania au cerut oficial guvernului permisiunea de a deschide școli ungurești pentru copiii lor, căci, spun ei în petiția lor „*noi ne simțim unguri cu sufletul*". Nu mai există nici o speranță de a asimila pe acești jidani. Ei sunt bigoți până la fanatism, și se știe perfect de bine câtă superstițiuni ridicule, câte prescripțiuni exclusive, câinoase chiar pentru creștini, are mosaismul. Acest puternic bigotism religios la fel ca și sentimentul de solidaritate, dau jidanilor o cohesiune care-i fac refractari oricărei încercări de asimilare.

Jidanii din România sunt străini românilor prin limba ce-o vorbesc precum și prin sentimentele care-i anină. Ei rănesc cele mai scumpe convingeri ale românilor.

In aceste condițiuni, cum și-ar putea cineva închipui ca românii să primească cu bunăvoință creșterea amenințătoare a pericolului jidănesc?

Dacă finanțele, comerțul, industria, viața intelectuală și politica vor cade complect în mâinele jidanilor, care va fi viitorul României?

Cum se va putea clădi pe malurile Dunărei o civilizație latină esențialmente română?

Lăsând să continue starea de lucruri actuală, ar echivala pentru români cu o sinucidere națională.

Studenții, intelectualii, poporul chiar începe a-și da seama de pericol. O reacțiune din ce în ce mai puternică, se observă acum în România, contra pericolului jidovesc. Ce scop urmărește această reacțiune? Ce poate rezerva ea pentru viitor? Aceasta va fi explicat în cele ce vor urmă.

Congres de presă sau provocare?

Este afară de orice îndoială că alegerea Clujului pentru Congresul Presei, a fost o nouă provocare din partea noilor cetățeni jidani, cari, peste așteptarea a tot ce este românesc, au dobândit prin manoperile jidovești, la St. Germain, cele mai nemeritate drepturi în contra existenței neamului românesc. Dacă această presă ar fi măcar pe jumătate românească și tot, poate, n'ar fi fost bine ales Clujul. Dar, când mai bine de trei sferturi din presă este, din nenorocire, jidovească, gata să înregistreze și să încurajeze tot ce pare în interesul Alianței Univ. Israelite sau a U. E. P. și să înfiereze sau să descurajeze tot ce-ar părea că aduce vre-o cât de mică atingere neamului jidovesc, atunci, a alege tocmai Clujul, Metropola luptei naționale românești împotriva streinismului, pentru afirmarea încă odată a obrăzniciei tuturor perciunaților ziși zioniști, cari adesea n'ar putea justifica nici cunoștințele a 3 clase de gimnaziu, înseamnă o nouă și adevărată provocare la adresa întregii intelectualități românești. D-l C. Bacalbașa, președintele sindicatului ziariștilor „români", care a apucat și epoca de glorie a adevăratei prese românești, când un Eminescu, Panu, un Take Laurian, ș. a., făceau ziaristică, iar nu tarabă de conștiințe pe spinarea elementului românesc, cum se face astăzi, ar fi trebuit să înțeleagă mai mult ca oricine că, în actualele împrejurări, când mânia jusuficată a adevăraților români împotriva „unei anumite prese" ignobile și compuse din tot ce această țară are mai vrăjmaș, a se permite un congres la Cluj, celor cari numai interese românești nu reprezintă, era ceva imposibil.

Regretăm că d-l Bacalbașa a căutat să vadă în manifestația clujenilor altceva decât realitatea: o firească indignare a conștiinței naționale împotriva Rosen halilor, Honigmanilor și a tuturor din aceiaș perciunată speță.

Regretăm că d-l Bacalbașa, în congresul dela Cluj, a uitat că toată răbdarea are o margine.

Mai mare răbdare ca a Românului nu se poate. Dar ținerea unui congres maghiaro-jidovesc; tocmai la Cluj, cu drept cuvânt a fost socotită ca o nouă vexațiune, o nouă provocare la adresa elementului românesc și aceasta nu se mai putea tolera.

Dovada s'a făcut. Nu studenții „gogiști" ori „cuziști". au făcut dar tot ce simte românește din Cluj și din împrejurimi. Conștiința Națională! Și totuși, ar trebui să se știe, că, chiar cu aceastâ dovadă, Românii tot și-au stăpânit sentimentul de indignare firească față de îndrăsneala fără margini a elementului strein și mai ales jidovesc. Iar celor cari cred că provocarea dela Cluj se va putea continua la Bucureşti, prin ținerea așa zisului Congres al Presei, în Ianuarie ce vine, le spunem: Nu vă jucați cu focul! Oricât de jidoviți ar fi Bucureștii, cei cari mai simt românește nu se vor lăsa mai pre jos de adevărații cetățeni români de la Cluj. Știm că contați mult pe sprijinul jidoviților cari pun mizerabilele lor interese personale mai presus de ale unui neam; dar nu uitați, că cei 800.000 de ostași români, cari au căzut, pentru ca România Mare să fie a Românilor, iar nu a Jidanilor sau a altora, vor învia din mormintele lor, și va fi amar și vai de voi, streini și înstreinați mizerabili!

Vasile Vlădescu.
Advocat-Profesor

Banatul Nostru

Camera oferă spectacolul trist al unor discuțiuni ce n'ar trebui să aibă loc în forma aceasta p u b l i c ă, atunci când sunt în joc interese superioare de stat. Este trist să auzim cum d-l I. Brătianu a fost lipsit de tactul necesar la 1919 în tratativele asupra Banatului. Este dureros să aflăm că Sârbii ne tratează ca pe niște adevărați d u ș m a n i, când toate interesele noastre sunt de a sta alăturea de ei, pentru vremuri mai grele.

Știm că Sârbii se poartă brutal cu noi și în Banat și în Macedonia.

Știm că toate școalele românești din regatul lor, — școale consacrate de timpuri anterioare ocupațiunii sârbești — sunt închise, deși la 1913 sprijinul nostru le-a fost hotăritor pentru creșterea neașteptată a Serbiei.

Regretăm a d â n c pentru lipsa de înțelegere, a problemelor superioare politice de care dau dovadă acest popor, care și el are nevoe de buna noastră vecinătate.

Pentru noi însă *o încheere se impune*: alăturea de dușmănia evreo-bolșevică dela răsărit, alăturea de dușmănia ungară ireductibilă, trebue să contăm și în sălbăticia sârbă, neînțelegătoare a unor interese superioare comune și poate va veni o altă vreme!

Procesul anarhistei Germaine Berton

Curtea cu jurați din Paris printr'o decizie pătimașe a achitat pe anarhista Germaine Berton, care la 22 Ianuarie 1923 a omorât pe regalistul Marius Plateau în biuroul său dela „Action Française" unde era secretar general. Franța își neagă prin aceasta sentimentele de cari lumea toată credea că e animată. In timp ce armatele Franceze sugrumă Germania, și cu drept cuvânt, exploatând bazinurile Rhinului și al Ruhrului în asentimentul entusiast al opiniei publice franceze, în acelaș timp aceiași opinie publică, prin curtea cu jurați, iartă dela o pedeapsă grea pe o criminală din tagma anarhiștilor internaționali care a omorât pe Marius Plateau urmărind uciderea lui Maurras și Daudet conducătorii mișcărei regaliste și dușmani ai proletariatului cărora se datorește în parte, după cum afirmă chiar criminala în deposiția sa, acțiunea de azi a Franței contra Germaniei.

Pentru simplul fapt că Daudet și Maurras nu împărtășesc ideile republicane, jurații francezi au căzut în păcatul injustiției. Ei n'au admis ca un Daudet un Maurras sau un Plateau altădată, urmași spirituali ai celor 40 de regi cari în timp de o mie de ani au clădit Franța, să aibe convingerile lor. Odată regalist în Franța, până și justiția republicană își deviază rolul în jurul persoanei tale.

S'a căutat să se arate că achitarea Germainei Berton, și chiar ea a afirmat-o după ce sa dat sentința, justifică achitarea lui Willain omorâtorul lui Jaurès, în 1914. Atunci aceiaşi republică avea nevoe de sprijinul lui Daudet și Maurras; azi după ce acest sprijin le-a ajutat la desăvârșirea victoriei, căci „Acțiunea Franceză" nici odată nu a întrevăzut decât interesele națiunei știind să-și lase câteodată pe planul al doilea interesele ei de dogmă pentru gloria răsboinică a țărei, acelaș republică achită pe cel ce mâine își vor îndeplini la sigur dorințele lor criminale.

Și judecând din punct de vedere pur național, achitarea lui Willain în 1914, fără a contesta cât de puțin genialitatea lui Jaurés, a fost o necesitate cerută de timpul critic prin care trecea Franța. Această țară acționa atunci ca națiune pentru revindecările și paza ei și orice curent internațional ar fi străbătut o, ar fi prăbușit-o în bucăți.

Achitarea, însă, astăzi a Germainei Berton nu va servi decât ca o puternică doză de curaj dat, dintr'o ură neîmpăcată a șovinismului republican contra „*Camelotilor Regelui*", acelor jidovi rătăciți ori purtători ai anarhismului internațional, cari mâine rânjind și mângâindu-și perciunii vor privi cu sătisfacție stând scăldați în sânge la picioarele lor acei apărători naționali, în cari și-au vârât cu furie cuțitul, către o 'mpărăție ce, multe secole în urmă, Iehova a prezis-o!

V. G. M.

Frații noștri uitați

Astăzi toată lumea nu se mai gândește decât la luptele politice interne, căci toți au uitat zilele trăite în războiu, când la fiecare moment viața le era în pericol. Tocmai acele momente grele prin care au trecut oamenii îi fac astăzi să se gândească numai la ei, să câștige cât mai mult spre a-și satisface dorințele personale.

Cu toate acestea trebue să luptăm și să ne potolim această satisfacere personală și să ne mai gândim și la ceilalți care au nevoie, astăzi poate mai mult ca oricând, de ajutorul nostru.

Suntem jur împrejur înconjurați de dușmani, cari astăzi încă știindu-ne tari, ne fac curte, căutând astfel să ne inducă în eroare, dar noi trebuie să fim atenți și „gata oricând" și în primul rând să nu uităm că încă destui frați de-ai noștri mai sunt încă rămași în țările lor. Cei mari nu au vrut ca să ne așeze pe toți laolaltă, dar tocmai pentru acest lucru noi, foști luptători, nu trebue să-i uităm, ci prin ajutorul nostru să-i întărim a rezista și a fi în totdeauna santinelele noastre acolo unde sunt.

Unii și chiar persoane cari sunt astăzi la putere, greșesc prin politica care dorește să o ducă, a-i scoate de acolo unde sunt și a-i aduce ca coloniști pe fruntariile noastre actuale.

Cred că acest lucru ar fi o greșeală de neiertat, căci în primul rând prin aceasta se recunoaște că noi am renunțat pentru totdeauna la acele ținuturi, și în al doilea rând ne retragem santinelele noastre înaintate, cari cu toate comunicatele date — că s'a executat o retragere strategică — nu se poate traduce decât la o renunțare pentru totdeauna la acele ținuturi.

Am vărsat destul sânge pe câmpia dela Mărășești și Mărăști ca să renunțăm așa de repede la drepturile noastre consfințite prin istorie.

Lupta noastră nu va putea să fie oprită atâta timp să sângele românesc mai clocotește în noi, căci oricâte certuri ar fi înăuntru, ochii ne sunt deschiși încă în afară.

In acest scop am găsit nimerit ca să lucrăm noi, foștii luptatori, atâta cât ne lasă puterile, și vom începe prin infiltrarea în ținuturile locuite de români, cărți cari să le permită citirea graiului românesc și cunoașterea scriitorilor ei.

Fiecare luptător, cât și oricare persoană care va dori a contribui și el la această clădire, este rugată a trimite volume sau bani în limitele mijloacelor de cari dispun, cu cari să putem trimite cărți fraților noștrii de dincolo de hotare.

Se va trimite pe adresa, Ing. V. Cernan, Calea Griviței, 53.

Comitetul de acțiune

Mulțumiri

D-l inginer Tiberiu Eremia și d-na dr. Dănulescu au dat o vie dovadă de atenție față de colegii noștri din închisoare.

D-lor, pășind peste ocupațiile zilnice, au coborât dela nivelul treptei sociale, până la închisoarea Văcărești, interesându se de aproape de soarta camarazilor noștri închiși, contribuind prin bani și alimente la îmbunătățirea hranei insuficiente.

Mulțumim tuturor celorlalți, dela intelectuali pensionari până la modesta femee din popor, cari și-au dat, cu toată inima, obolul pentru frații noștri închiși.

Studențimea universitară, de pretutindeni, în care zvâcnește vitalitatea neamului, le mulțumește nemărginit.

„VISURI STUDENȚEȘTI", — lucrarea d-nului Ionescu-Muscel, se poate obține de la redacția ziarului nostru, în urma unei c. p. și la librăriile: „Cartea Românească", „Socec", „Viața Românească", „Astra", „Stănciulescu", „Pavel Suru".

Un vierme care se răsfață în plină libertate

E vorba de d-l Ramiro Ortiz — profesor de limba italiană, la Universitatea din București. E vorba de acest străin care mănâncă, de atâta amar de ani pâinea țării noastre, neștiind cum să ne mai bârfească, acest străin necuvincios, ce caută ocazia ca la fiecare prelegere să ne înjosească și să arate ignoranța și imbecilitatea Românilor.

Ca de obiceiu, în prelegerea trecută, într'o atmosferă esperantistă d-l R. Ortiz, cu un cinism sfidător, propriu naționalității obscure a D-Sale, arată barbaria studenților Români, față de o biată și neputincioasă minoritate. Manifestația studențească, se'ntreabă D-sa. „Nu e altceva decât o pornire nedreaptă și degradatoare atât pentru studențime cât și pentru întreaga țară românească".

Și tot astfel, d-l R. Ortiz, adăpostit și apărat mereu de catedra universitară, de pe care vorbea, n'a făcut, toată ora, decât să acuze pe Români de imoralitate de lipsă de educație și de tot felul de fărădelegi.

Moleck

APEL
către inimile caritabile

Sunt mulți orfani de războiu, dar noi vorbim acum numai de cei trei, cari s'au prezentat de câteva zile la redacția ziarului nostru cerând să le dăm spre vânzare ziarul, ca să nu moară de foame.

Foștii copii de trupă la un regiment de pionieri, au trebuit să plece, de oarece nimeni nu se îngrijea de ei și trebuiau să mănânce din puținul altora.

Acum vând ziare, ca să câștige ceva bani, cu cari să-și cumpere haine și apoi să intre la meșteșug.

Cum noi vedem că, cu acest mijloc nu vor putea să-și ajungă scopul, și cum sărbătorile vin și ei sunt goi, facem apel la inimile caritabile să-i ajute pe acești orfani, ai căror părinți s'au jertfit pentru țară.

Ziarul nostru deschide listă de subscripție, înscriindu-se cu lei 200.

INFORMATIUNI

In penultimul număr al ziarului nostru, am publicat un apel către toți bunii români, cari pot să ajute pe colegii noștri închiși pe nedrept la Văcărești. Până acum au mai răspuns următorii, cărora ținem să le mulțumim:

O doamnă creștină, prin d-l Vasile Budala	Lei 500.—
Nicolae M., publicist	„ 500.—
Clasa VIII Liceul Coriolan Brediceanu Lugoj	„ 150.—

In urma adresei primite din partea „Fundației Universitare Carol I", aducem la cunoștința studențimii să se abțină dela orice manifestație, la această instituțiune, altfel se va închide biblioteca, ceeace n'ar fi spre folosul nostru.

Se mulțumește călduros d-lui E. Demetrescu-Mirea pentru însemnatul ajutor, ce a dat ca să se tipărească lucrarea d-lui Ionescu Muscel, „Visuri Studențești".

La sediul centrului a sosit un nou transport de insigne, pentru studente și studenți.

Distribuția în fiecare zi între orele 6—7 p. m.

D-l Emanuel Antonescu; deputat, cu aspirație de ministru, și profesor universitar, s'a ocupat în Cameră de „scandaloasa mișcare studențească".

In numărul viitor ne vom ocupa și noi de d-sa.

Revista naționalistă de cultură „Gârdul Neamului" care cu atâtea sacrificii apare în Chișinău de trei ani, își serbează aniversarea în ziua de 23 Dec. cu care prilej îi dorim muncă spornică și viață lungă.

Revista este condusă de un inimos comitet de studenți creștini.

La Brașov apare o revistă social-religioasă (?) „Sămănătorul".

Suntem datori să atragem atențiunea cititorilor noștri, că această revistă face parte din acelea care vor să *sdruncine* credința noastră ortodoxă.

In plus și a luat însărcinarea de a apăra pe bieții jidani persecutați în țara noastră.

In numărul din Septembrie, în revista negustorului Ion Podea se caută a se arăta că „Protocoalele Ințelepților Sionului" sunt simple născociri.

Dacă n'ar fi simple vorbe aruncate cu furca, am răspunde.

In locurile vacante de vice președinte și casier la Soc. Stud. în medicină au fost aleși d-nii Enescu Gh. și G. Ionescu.

La Ploești a apărut No. 5 din „Biblioteca România viitoare": „Prin Ardeal" de d. T. T. Socolescu.

Tot acolo și No. 2 din „Biblioteca școalei secundare": V. Alexandri. „Trei convorbiri cu Napoleon III".

Comitetul societăței Școalei Politechnice din Temișoara s'a constituit pentru anul în curs astfel:

Președinte: Ion Vlădescu.
Vice-președinte: Ion Zăgănescu.
Secretar: Octov Ulmanu.
Cassier: Ion Cogan.
Bibilotecar: Mircea Bobârnac.
Membrii: Vasile Poboran, Petre Butuc, C. Iorgulescu, Matei Alexandrescu, I. Fotiade, Floru Onițiu.
Cenzori: Traian Murgu, Ion Coșereanu, C. Paraschivescu.

Studenții la președenția consiliului de miniștrii

Sâmbătă 29 c., studențimea Universității din București, în foarte mare număr, s'a prezentat la președenția Consiliului de Miniștrii, unde d-l Petre Ionescu-Muscel, *a înaintat un memoriu al studențimii, pentru eliberarea studenților închiși de 3 luni la Văcărești și încă nejudecați.*

D-nii miniștrii Mârzescu, de justiție și Angelescu al Instrucțiunii Publice, ne-a făgăduit că imediat vor interveni, ca să fie judecați, pentru ca până în Crăciun, să se termine acest proces.

Pentru orele 5 ½ d. a. **d-l** *Ionescu-Muscel a fost chemat la Ministerului de Justiție.*

După acestea, studenții s'au împrăștiat în liniște.

S'a hotărât ca, Duminică 30 c. la orele 4 d. a. întreaga studențime ce se află în București, să meargă la Văcărești.

A apărut No. 1

DIN PUBLICAȚIILE
CUVÂNTULUI STUDENȚESC

NUMERUS CLAUSUS
— O necesitate națională —

Publicațiile
CUVÂNTULUI STUDENȚESC

„Cuvântul Studențesc" e hotărât să susțină principiile de luptă ce a călăuzit și va călăuzi de aci înainte studențimea română, prin broșuri cari să arate poporului românesc, cari sunt problemele de viață și de moarte cu care are de luptat.

In fiecare lună va apare câte o broșură, care va trata numai o singură chestiune.

Toată corespondența care privește această publicație se va trimite în Bulevardul Elisaveta, No. 5.

Publicațiile
„Cuvântului Studențesc"
Director,
C. M. Râpeanu

Această valoroasă lucrare, nu trebue să lipsească nici unui român și mai cu seamă studentului, și elevului de liceu.

Se trimit contra ramburs, în mai mult de 10 vol., dela redacția ziarului nostru.

Tipografia „Steaua" Strada Vasile Lascar 40 bis. — București

Girant responsabil, I. Simionescu